

Sygn. akt XP 532/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **H. M.**

przeciwko: (...) **sp. z o.o. w K.**

o zapłatę wynagrodzenia za pracę

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. w K. na rzecz powoda H. M. kwotę 38 319,83 zł (trzydzieści osiem tysięcy trzysta dziewiętnaście 83/100) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych, wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 1526,79 zł od dnia 11.06.2012 do dnia zapłaty,
- od kwoty 5250,00 zł od dnia 11.07.2012 do dnia zapłaty,
- od kwoty 2701,70 zł od dnia 11.08.2012 do dnia zapłaty,
- od kwoty 2710,23 zł od dnia 11.09.2012 do dnia zapłaty,
- od kwoty 3885,94 zł od dnia 11.10.2012 do dnia zapłaty,
- od kwoty 1805,71 zł od dnia 11.11.2012 do dnia zapłaty,
- od kwoty 1821,43 zł od dnia 11.12.2012 do dnia zapłaty,
- od kwoty 868,42 zł od dnia 11.01.2013 do dnia zapłaty,
- od kwoty 4201,70 zł od dnia 11.02.2013 do dnia zapłaty,
- od kwoty 2212,50 zł od dnia 11.03.2013 do dnia zapłaty,
- od kwoty 2115,82 zł od dnia 11.04.2013 do dnia zapłaty,
- od kwoty 4222,71 zł od dnia 11.05.2013 do dnia zapłaty,
- od kwoty 3365,63 zł od dnia 11.06.2013 do dnia zapłaty,
- od kwoty 1631,25 zł od dnia 11.07.2013 do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie tj. w zakresie w jakim powód cofnął powództwo, postępowanie umarza;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwoty 1910 zł tytułem zwrotu części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy;

V. pozostałymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

VI. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4613,37 zł.

sygn. akt X P 532/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 maja 2015r. (data prezentaty) powód H. M. wniósł o zasądzenie od strony powodowej (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty 23.303,13 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych za okres od dnia 12 maja 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r. wraz z ustawowymi odsetkami od wskazanych w pozwie dat i kwot oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od października 2011 r. do lutego 2015 r. na stanowisku kierowcy, z wynagrodzeniem 6.000,00 zł brutto. Powód podał, że w ramach łączącego strony stosunku pracy wykonywał pracę na terenie Wielkiej Brytanii, Niemiec, Czech i Austrii, od poniedziałku do piątku i sporadycznie w soboty. Powód wskazał, że dobową normą czasu pracy powoda wynosiła 8 godzin, a tygodniowa 40, zaś dniem wolnym od pracy była sobota, przy czym trasy powoda odbywały się w granicach 12-14 godzin na dobę. Czas pracy powoda był rejestrowany przez tachograf. Według wyliczeń powoda łączna liczba godzin nadliczbowych i w porze nocnej przepracowanych przez powoda w okresie od dnia 12 maja 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. wynosiła 384 godziny i 45 minut. Powód podał, że w trakcie trwania stosunku pracy strona pozwana nie wypłacała powodowi wynagrodzenia ani ryczałtów za godziny nadliczbowe. Powodowi nie były również udzielane dni wolne w zamian za pracę w godzinach nadliczbowych. W pozwie powód złożył wnioski dowodowe, w tym wniosek o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia dokumentów dotyczących ewidencji czasu pracy powoda za okres objęty pozwem.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 maja 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględniając żądanie pozwu nakazał stronie pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., aby w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz powoda kwotę 23.303,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.587,50 zł od dnia 11 czerwca 2012r. do dnia zapłaty, od kwoty 5.460,93 zł od dnia 11 lipca 2012r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.507,60 zł od dnia 11 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.180,78 zł od dnia 11 września 2012r. do dnia zapłaty od kwoty 3.750,00 zł od dnia 11 października 2012r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, a nadto nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia kwotę 1.165,00 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód jest zwolniony z mocy ustawy albo wnieść w tymże terminie sprzeciw.

W ustawowym terminie sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosła strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., zaskarżając powyższy nakaz w całości. Wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana przyznała, że stroną pozwaną łączył z powodem stosunek pracy. Jednocześnie strona pozwana wskazała, że uregulowała wszelkie należności na rzecz powoda wynikające ze stosunku pracy, kwestionując tym samym istnienie roszczenia powoda co do zasady. Nadto strona pozwana wskazała, że powód nie wykazał swego roszczenia co do wysokości.

Zarządzeniem z dnia 31 lipca 2015r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał stronę pozwaną do złożenia w terminie 14 dni akt osobowych powoda, zaświadczenia o wynagrodzeniu brutto/netto powoda za ostatnie 3 miesiące pracy, liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy – pod rygorem grzywny, wyliczenia hipotetycznego roszczenia dochodzonego przez powoda – na wypadek zasadności roszczenia w tym zakresie. W odpowiedzi na powyższe w dniu 14 sierpnia 2015r. strona powodowa przedłożyła kopię akt osobowych powoda i zaświadczenie o wynagrodzeniu, nie wykonała natomiast zobowiązania Sądu w zakresie wyliczenia hipotetycznego roszczenia dochodzonego przez powoda wnosząc o zobowiązanie powoda do szczegółowego wskazania podstawy i zasady wyliczenia wartości przedmiotu sporu.

Postanowieniem z dnia 18 września 2015r. wydanym na rozprawie, uwzględniając wniosek powoda zawarty w pozwie, Sąd zobowiązał pełnomocnika strony pozwanej do przedłożenia dokumentów związanych ze stosunkiem pracy łączącym strony, w tym dotyczących ewidencjonowania czasu pracy powoda w okresie objętym żądaniem pozwu w terminie miesiąca. Zobowiązanie Sądu strona pozwana wykonała jedynie częściowo przedkładając w dniu 28 października 2015r. kartę urlopową powoda za okres od 3 października 2011r. do dnia 31 stycznia 2015r. oraz listę płac powoda za okres od 1 marca 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r. wraz z potwierdzeniami przelewów. Strona pozwana nie przedłożyła natomiast listów przewozowych, ewidencji czasu pracy, wydruków z tachografów, informacji o udzielonych powodowi dniach wolnych w zamian za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych, delegacji i tarczek tachografów – za okres objęty pozwem, tj. od dnia 12 maja 2012r. do dnia 31 grudnia 2012r. Do przedłożenia powyższych dokumentów w terminie 14 dni strona pozwana została ponownie zobowiązana postanowieniem Sądu z dnia 7 stycznia 2016r. wydanym na rozprawie. Strona pozwana nie wykonała zobowiązania Sądu przedkładając te same dokumenty, które złożyła w wykonaniu poprzedniego zobowiązania, a nadto przedłożyła karty pracy powoda oraz dokumenty za okres nie objęty pozwem. Pozostałych dokumentów wskazanych w postanowieniu strona pozwana nie przedłożyła.

Pismem z dnia 1 lutego 2016r. złożonym na rozprawie w tejże dacie powód rozszerzył powództwo domagając się zasądzenia dalszej kwoty 18.211,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami, tj. łącznie 41.514,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że rozszerzył żądanie pozwu o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych i nocnych za okres od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r., w którym to okresie również pracował w godzinach nadliczbowych i nocnych, za co nie otrzymał należnego wynagrodzenia. Do pozwu powód załączył posiadane karty pracy zawierające wykaz podróży zagranicznych powoda za okres od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 28 lutego 2013r. i jednocześnie złożył wniosek o zobowiązanie powoda do przedłożenia dokumentacji analogicznej jak w pozwie za dalszy okres, tj. od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r.

Pismem z dnia 15 lutego 2016r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, jak i oddalenie wniosków dowodowych powoda.

Zarządzeniem z dnia 19 czerwca 2016r. pełnomocnik strony pozwanej został zobowiązany do przedłożenia ewidencji czasu pracy powoda za okres od dnia 1 marca 2013r. do dnia 30 czerwca 2013r., w tym wykazu podróży służbowych za ten okres, wydruków z tachografów, dokumentacji urlopowej i dni wolnych oraz pełnej dokumentacji dotyczącej wypłaconego powodowi w tym okresie wynagrodzenia, w terminie 21 dni. Strona pozwana zobowiązania nie wykonała.

Na rozprawie w dniu w 2 sierpnia 2017r. powód złożył pismo z dnia 2 sierpnia 2017r., w którym ograniczył powództwo, żądając zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 38.319,83 zł wraz ze wskazanymi w piśmie ustawowymi odsetkami. Jednocześnie cofnął powództwo w pozostałym zakresie ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2011r. pomiędzy powodem H. M. a stroną pozwaną (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. została zawarta umowa o pracę na okres próbny, na podstawie której powód został zatrudniony w pozwanej spółce w okresie od dnia 3 października 2011r. do dnia 31 grudnia 2011r., na stanowisku kierowcy. Na podstawie kolejnej umowy o pracę zawartej między stronami powód został zatrudniony u strony pozwanej na czas określony, tj. od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia 1 stycznia 2014r. na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym. Powód został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. Wynagrodzenie miesięczne powoda wynosiło 6.000,00 zł brutto. Zgodnie z postanowieniami umowy powód oprócz wynagrodzenia miał otrzymywać za każdy dzień diety. Wynagrodzenie i diety za przepracowany miesiąc były płatne do 10- tego dnia następnego miesiąca na rachunek bankowy wskazany przez powoda.

Bezsporne a nadto:

Dowód:

- umowa o pracę na okres próbny z dnia 27 września 2011r., k. 12-16
- umowa o pracę na czas określony, k.8-11
- częściowo zeznania świadka J. N. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 września 2015r.
- przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2016r.

W pozwanej spółce nie obowiązywały regulaminy normujące treść stosunku pracy.

Bezsporne a nadto:

Dowód:

- zeznania świadka J. N. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 września 2015r.

W okresie od maja 2012r. do 30 czerwca 2013r. czas pracy powoda wynosił 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy. Okres rozliczeniowy wynosił jeden miesiąc.

Dowód:

- umowa o pracę na okres próbny z dnia 27 września 2011r., k. 12-16
- umowa o pracę na czas określony, k.8-11
- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154
- częściowo zeznania świadka J. N. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 września 2015r.
- przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2016r.

W ramach łączącego strony stosunku pracy, w okresie od maja 2012r. do 30 czerwca 2013r. powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych. Pracę w godzinach nadliczbowych wykonywali również inni kierowcy zatrudnieni w pozwanej spółce. Informacje w przedmiocie czasu pracy wprowadzane były do systemu komputerowego prowadzonego w pozwanej spółce na podstawie wypełnionych przez kierowców kart, w których wpisywane były godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy.

Dowód:

- zeznania świadka J. N. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 18 września 2015r.
- przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2016r.

W maju 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 168 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 28,50 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 28,50 godziny.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.17

W czerwcu 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 160 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 85 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 60 godzin i średniotygodniową normę czasu pracy o 25 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.18

W lipcu 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 176 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 51,25 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 46,50 godzin i średniotygodniową normę czasu pracy o 4,75 godziny.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.19

W sierpniu 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 176 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 48 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 33 godziny i średniotygodniową normę czasu pracy o 15 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.20

We wrześniu 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 160 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 63,75 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 47,75 godziny i średniotygodniową normę czasu pracy o 16 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.21

W październiku 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 184 godziny. Powód przepracował w powyższym okresie 34,25 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 26,25 godzin i średniotygodniową normę czasu pracy o 8 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.22

W listopadzie 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 168 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 32 godziny nadliczbowe przekraczając dobową normę czasu pracy o 26 godzin i średniotygodniową normę czasu pracy o 6 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.23

W grudniu 2012r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 152 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 11 godzin nadliczbowych przekraczając średniotygodniową normę czasu pracy o 11 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.24

W styczniu 2013r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 176 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 80,50 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 75,50 godziny i średniotygodniową normę czasu pracy o 5 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.124

W lutym 2013r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 160 godzin. Powód przepracował w powyższym okresie 33,50 godzin nadliczbowych przekraczając dobową normę czasu pracy o 16 godzin i średniotygodniową normę czasu pracy o 17,50 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

- karta pracy powoda, k.125

W marcu 2013r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 168 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

W kwietniu 2013r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 168 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

W maju 2013r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 160 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

W czerwcu 2013r. wymiar czasu pracy powoda wynosił 160 godzin.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

Stawki godzinowe czasu pracy powoda wynosiły:

- w maju 2012r. – 35,71 zł

- w czerwcu 2012r. – 37,50 zł

- w lipcu 2012r. – 34,09 zł

- w sierpniu 2012r. – 34,09 zł

- we wrześniu 2012r. – 37,50 zł

- w październiku 2012r. – 32,61 zł

- w listopadzie 2012r. – 35,71 zł

- w grudniu 2012r. – 39,47 zł

- w styczniu 2013r. – 34,09 zł

- w lutym 2013r. – 37,50 zł

- w marcu 2013r. – 35,71 zł

- w kwietniu 2013r. – 35,71 zł

- w maju 2013r. – 37,50 zł

- w czerwcu 2013r. – 37,50 zł

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

Z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych powodowi należało się wynagrodzenie:

- za maj 2012r. – w kwocie 1.526,79 zł, w tym 1.017,86 zł tytułem wynagrodzenia oraz 508,93 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy.

- za czerwiec 2012r. – w kwocie 5.250,00 zł, w tym 3.187,50 zł tytułem wynagrodzenia oraz 1125,00 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 937,50 zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za lipiec 2012r. – w kwocie 2.701,70 zł, w tym 1.747,16 zł tytułem wynagrodzenia oraz 792,61 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 161,93 zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za sierpień 2012r. – w kwocie 2.710,23 zł, w tym 1.636,36 zł tytułem wynagrodzenia oraz 562,50 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 511,36zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za wrzesień 2012r. – w kwocie 3.885,94zł, w tym 2.390,63 zł tytułem wynagrodzenia oraz 895,31 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 600,00zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za październik 2012r. – w kwocie 1.805,71 zł, w tym 1.116,85 zł tytułem wynagrodzenia oraz 427,99 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 260,87 zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za listopad 2012r. – w kwocie 1.821,43 zł, w tym 1.142,86 zł tytułem wynagrodzenia oraz 464,29 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 214,29zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za grudzień 2012r. – w kwocie 868,42 zł, w tym 434,21 zł tytułem wynagrodzenia oraz 434,21 zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za styczeń 2013r. – w kwocie 4.201,70 zł, w tym 2.744,32zł tytułem wynagrodzenia oraz 1286,93zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 170,45 zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za luty 2013r. – w kwocie 2212,50 zł, w tym 1.256,25 zł tytułem wynagrodzenia oraz 300,00 zł tytułem 50% dodatku za przekroczenie dobowego wymiaru czasu pracy oraz 656,25zł tytułem 100% dodatku za przekroczenie średniotygodniowego wymiaru czasu pracy

- za marzec 2013r. – w kwocie 2.115,82 zł

- za kwiecień 2013r. – w kwocie 4.222,71 zł

- za maj 2013r. – w kwocie 3.365,63 zł

- za czerwiec 2013r. – w kwocie 1.631,25 zł

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., k. 138-154

Za okres od maja 2012r. do dnia 30 czerwca 2012r. powód nie otrzymał wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Nie otrzymał też dni wolnych od pracy za przepracowane godziny nadliczbowe.

Dowód:

- przesłuchanie powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 stycznia 2016r.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda w okresie ostatnich trzech miesięcy trwania stosunku pracy wynosiło: 4613,37 zł

Dowód: zaświadczenie z dnia 11 sierpnia 2015r., k.45

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w zakresie ostatecznie sprecyzowanym przez powoda, tj. po częściowym ograniczeniu przez niego powództwa o kwotę 3.194,97 zł.

Materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie były przepisy art. 11 ust. 1, art. 20 ust. 1 oraz art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców oraz przepisy art. 151 ze zn. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy.

Zgodnie z unormowaniem zawartym w przepisie art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców, czas pracy kierowcy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, w przyjętym okresie rozliczeniowym. Maksymalny okres rozliczeniowy przewidziany w powołanej ustawie wynosi 4 miesiące. Stosownie natomiast do unormowania zawartego w przepisie art. 20 ust. 1 powołanej ustawy, praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Przepis art. 25 ust. 1 ustawy stanowi natomiast, że pracodawca prowadzi ewidencję czasu pracy kierowców w formie: zapisu na wykresówkach, wydruków z danych karty kierowcy i tachografu cyfrowego, plików pobranych z karty kierowcy i tachografu cyfrowego, innych dokumentów potwierdzających czas pracy i rodzaj wykonywanej czynności, rejestrów opracowanych na podstawie dokumentów, o których wyżej mowa, przy czym zgodnie z unormowaniem zawartym w przepisie art. 25 ust. 2 ewidencję czasu pracy pracodawca udostępnia kierowcy na jego wniosek i przechowuje przez okres trzech lat po zakończeniu okresu nią objętego.

Stosownie natomiast do regulacji zawartej w przepisie art. 151 ze zn. 1 § 1 k.p. za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w nocy, w niedziele i święta nie będące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy (art. 151 ze zn. 1 § 1 k.p. pkt.1); w wysokości 50% wynagrodzenia – za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony wyżej (art. 151 ze zn. 1 § 1 k.p. pkt.2). Stosownie natomiast do unormowania zawartego w przepisie art. 151 ze zn. 1 § 2 k.p. dodatek w wysokości określonej w art. 151 ze zn. 1 § 1 k.p. przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w art. 151 ze zn. 1 § 1 k.p.

Przenosząc powyższe regulacje na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód w okresie objętym sporem w niniejszej sprawie świadczył pracę w godzinach nadliczbowych. Sąd przyjął, że powoda obowiązywał podstawowy system czasu pracy, tj. od poniedziałku do piątku w wymiarze ośmiu godzin dziennie i czterdziestu godzin tygodniowo przy jednomiesięcznym okresie rozliczeniowym, albowiem z żadnych dokumentów zgromadzonych w toku niniejszego postępowania, w szczególności z umowy o pracę, nie wynika, by strony zawarły w tym zakresie postanowienia umowne normując wymiar czasu pracy w sposób odmienny, w zakresie dopuszczalnym przez przepisy prawa pracy. Podkreślić należy, że u strony pozwanej nie obowiązywał żaden regulamin, a cała treść stosunku pracy była normowana w umowach zawieranych z poszczególnymi pracownikami.

Sąd Rejonowy przyjął, że powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych, a czyniąc ustalenia w tym zakresie oparł się na dowodzie z przesłuchania powoda, dowodzie z zeznań świadka J. N., która potwierdziła sposób sporządzania przez kierowców informacji o swoim czasie pracy i przekazywania informacji w tym przedmiocie do księgowości, a nadto dowodach w postaci kart pracy powoda przezeń przedłożonych oraz opinii biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości D. G..

Sąd przyjął w ślad za opinią biegłej, że przekroczenie dobowej normy czasu pracy występowało, jeżeli powód pracował ponad 8 godzin dziennie w dni od poniedziałku do soboty, a także ponad 40 godzin tygodniowo. Przy obliczaniu normy czasu pracy biegła uwzględniła okoliczność, że jeżeli w któryś z dni od poniedziałku do soboty powód nie pracował lub pracował krócej (a nie był to urlop wykazany na karcie urlopowej), dochodziło do rekompensowania

nadgodzin. Przekroczenie przeciętnego 40 godzinowego tygodnia pracy zostało wyliczone przez biegłą poprzez odjęcie od liczby faktycznie przepracowanych godzin liczby godzin zgodnie z obowiązującym powoda wymiarem czasu pracy w danym miesiącu oraz liczby nadgodzin wynikających z przekroczenia dobowej normy czasu pracy. Przy określaniu nadgodzin biegła uwzględniła również przerwy wykazane na kartach pracy powoda oraz urlopy. Sporządzając opinię biegła wskazała, że ewidencja czasu pracy przedłożona przez pozwaną spółkę jest niekompletna, w wielu miejscach brakuje godziny rozpoczęcia pracy i zakończenia, dlatego też biegła ustalając liczbę nadgodzin wzięła pod uwagę karty pracy przedstawione przez powoda.

Wskazać w tym miejscu należy, że pracodawca jest obowiązany do prowadzenia dokumentacji pracowniczej obejmującej co najmniej ewidencję czasu pracy, listę obecności i listę płac. Za błędny należy uznać pogląd prezentowany przez stronę pozwaną, że ciężar dowodu w zakresie czasu pracy obarcza wyłącznie pracownika, który dochodzi roszczeń z tego tytułu, albowiem to pracodawca jest obowiązany prowadzić ewidencję czasu pracy, z uwzględnieniem pracy w godzinach nadliczbowych, którą udostępnia na żądanie pracownika. Sąd w niniejszej sprawie kilkakrotnie zobowiązywał stronę pozwaną jako pracodawcę dysponującego dokumentacją pracowniczą do przedłożenia dokumentów dotyczących ewidencji czasu pracy powoda, jednakże strona pozwana nie wykonała należycie zobowiązania Sądu w tym przedmiocie. Podkreślenia wymaga przy tym okoliczność, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe o przedłożenie przez powoda dokumentacji pracowniczej, w tym dokumentów dotyczących ewidencjonowania czasu pracy, a także analogiczne wnioski złożył w piśmie zawierającym rozszerzenie żądania pozwu, a dotyczące dalszych okresów objętych żądaniem. Z uwagi na fakt, że powód nie był w posiadaniu przedmiotowej dokumentacji, zaś obowiązek jej prowadzenia i przedłożenia na żądanie spoczywał na stronie pozwanej, zwłaszcza w kontekście złożonych przez powoda wniosków dowodowych, nie sposób czynić powodowi zarzutu, by nie sprostował spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu.

Pracownikowi przysługuje wynagrodzenie za pracę z tytułu nadgodzin, które nie zostały zrekompensowane czasem wolnym, w wysokości wynagrodzenia powiększonego o dodatek w wysokości 50% wynagrodzenia, jeśli nadgodziny wynikają z przekroczenia dobowych norm czasu pracy oraz dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia z tytułu przekroczenia średniotygodniowych norm czasu pracy. Przy wyliczaniu przekroczenia dobowych norm czasu pracy nie są brane godziny nadliczbowe przepracowane w niedziele i święta, za które należy się dodatek w wysokości 100%, gdyż uwzględnione są one w godzinach nadliczbowych z tytułu przekroczenia średniotygodniowego czasu pracy. Wysokość wynagrodzenia za godziny nadliczbowe przepracowane przez powoda w okresie od maja 2012r. do 28 lutego 2013r. Sąd przyjął w oparciu o obliczenia dokonane przez biegłą. Biegła nie obliczyła natomiast wynagrodzenia za nadgodziny należne za okres od 1 marca 2013r. do 30 czerwca 2013r. z uwagi na brak w aktach sprawy jakichkolwiek danych dotyczących czasu pracy powoda w tym zakresie. Sąd uznał, że braki dowodowe w zakresie dokładnego wskazania daty i rozmiaru wykazywanej przez powoda pracy w godzinach nadliczbowych w okresie ostatnich czterech miesięcy objętych żądaniem nie mogą obciążać powoda. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, że to nie pracownik, a pracodawca posiada w swojej dyspozycji dokumenty związane ze stosunkiem pracy. Na stronie pozwanej jako pracodawcy spoczywał w niniejszej sprawie obowiązek wykazania, że w spornym okresie pracownik nie pracował w godzinach nadliczbowych, któremu to ciężarowi strona pozwana nie sprostowała. Mając powyższe na uwadze i przy uwzględnieniu okoliczności, że wysokość wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych obliczona przez biegłą była niemal zbieżna z wysokością wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wyliczoną przez powoda, Sąd zasądził za okres od dnia 1 marca 2012r. do dnia 30 czerwca 2013r. tytułem wynagrodzenia kwoty żądane przez powoda uznając je za wynagrodzenie odpowiednie według oceny opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez strony, opinii biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości D. G., a nadto częściowo dowodzie z zeznań świadka J. N., a to w zakresie w jakim świadek potwierdziła treść łączącego strony stosunku prawnego oraz sposób dokumentowania przez kierwców czasu pracy, a nadto przesłuchaniu powoda. Sąd uznał przedłożone przez strony dokumenty za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron. Sąd czyniąc ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie pominął dowód z zeznań świadka J. N. w zakresie, w jakim świadek przeczyła wykonywaniu przez powoda pracy w godzinach nadliczbowych, uznając zeznania świadka w tym zakresie za nieobiektywne. Świadek J. N., jako

osoba związana zawodowo ze stroną pozwaną, może być pośrednio zainteresowana w korzystnym rozstrzygnięciu dla tejże strony niniejszej sprawy. Ponadto zeznania świadka we wskazanej części pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłej z zakresu księgowości i rachunkowości D. G. uznając opinię biegłej za pełną, jasną i spójną. Podkreślenie wymaga fakt, że żadna ze stron nie zgłosiła też skutecznie zastrzeżeń do opinii. Pismo strony pozwanej z dnia 25 maja 2016r. /data stempla pocztowego/ zawierające zastrzeżenia zostało złożone po terminie. Wskazać należy, że opinia została stronie pozwanej doręczona w dniu 20 grudnia 2015r., a pozwana nie złożyła zastrzeżeń w określonym terminie mimo dwukrotnego jego przedłużania. Abstrahując od powyższego wskazać należy, że podniesione przez stronę pozwaną zastrzeżenia nie były merytorycznie uzasadnione.

Dlatego też Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 38.319,83 zł.

O odsetkach orzeczono w oparciu o przepis art. 481 k.c. przy uwzględnieniu wymagalności wynagrodzenia za poszczególne miesiące.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Zgodnie z unormowaniem zawartym w przepisie art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), a nadto wtedy gdyby czynność taka naruszała słuszny interes pracownika (art. 469 k.p.c.). Z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie powyższe okoliczności nie zachodziły Sąd uznał częściowe cofnięcie powództwa i zrzeczenie się w tym zakresie przez powoda roszczenia za dopuszczalne, wobec czego postępowanie w tym zakresie podlegało na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzeniu. Dlatego orzeczono jak w pkt. II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. mając na uwadze fakt, że powód uległ tylko w nieznacznej części żądaniu strony pozwanej, albowiem powód wygrał sprawę w 92%, a nadto ze względu na to, iż wynik sprawy zależał od wzajemnego obrachunku, a także oceny Sądu. Stąd też Sąd zasądził w całości od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu, na które w niniejszej sprawie składały się koszty wynagrodzenia pełnomocnika obliczone na podstawie obowiązującego w dacie wniesienia pozwu Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, ustalającego wysokość wynagrodzenia pełnomocnika na kwotę 1800,00 zł.

Mając na uwadze fakt ustawowego zwolnienia powoda od uiszczania opłaty od pozwu oraz biorąc pod uwagę okoliczność, że strona pozwana przegrała sprawę w 92%, Sąd nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwoty 1910,00 zł tytułem zwrotu części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy, o czym orzeczono w pkt. IV wyroku, zaś pozostałymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt. V wyroku.

Na podstawie przepisu art. 477 ze zn. 2 § 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 4613,37 zł, która to kwota stanowiła równowartość średniego miesięcznego wynagrodzenia powoda jako pracownika obliczonego na podstawie zaświadczenia z dnia 11 sierpnia 2015r. o wynagrodzeniu za okres 3 ostatnich miesięcy trwania stosunku pracy przedłożonego przez stronę pozwaną. Dlatego też orzeczono jak w pkt. VI wyroku.